

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON
București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCISIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BĂCĂOANU, MANUELA SANDA

Pășind prin spinii trandafirilor / Manuela Sanda Băcăoanu ; pref.
de Silvia Grigore. - București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0634-2

I. Grigore, Silvia (pref.)

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Manuela Sanda Băcăoanu

Pășind prin spinii trandafirilor

E I K O N

București, 2022

CUPRINS

Prefață	5
Capitolul I	
SFÂRȘIT SAU ÎNCEPUT?	7
Capitolul al II-lea	
RĂZBOIUL	19
Capitolul al III-lea	
ÎNTRE PĂMÂNT ȘI CER	32
Capitolul al IV-lea	
DIN NOU, ACASĂ	35
Capitolul al V-lea	
COPILĂRIE, COPILĂRIE	47
Capitolul al VI-lea	
PRIMELE SCÂNTEI	52
Capitolul al VII-lea	
TOTUL ARE UN SFÂRȘIT	55
Capitolul al VIII-lea	
IDILĂ PRIMĂVĂRATICĂ	59
Capitolul al IX-lea	
COMLOTUL	73
Capitolul al X-lea	
„NUNTA”	81
Capitolul al XI-lea	
MĂRITATĂ	100
Capitolul al XII-lea	
EVADAREA	104

Capitolul al XIII-lea	
DIN NOU, STUDENTĂ...	127
Capitolul al XIV-lea	
ORBECĂIND, PRIN PĂDUREA ÎNTUNECATĂ	131
Capitolul al XV-lea	
CEI TREI FEȚI-FRUMOȘI	138
Capitolul al XVI-lea	
CAP, SAU PAJURĂ?	147
Capitolul al XVII-lea	
SABIN	158
Capitolul al XVIII-lea	
DAVID ȘI ÎNCĂ O NUNTĂ	164
Capitolul al XIX-lea	
AVORT	175
Capitolul al XX-lea	
MIRACOL	186
Capitolul al XXI-lea	
VIOL	195
Capitolul al XXII-lea	
ADULTER	203
Capitolul al XXIII-lea	
COLEGI DE NAVETĂ	221
Capitolul al XXIV-lea	
ACCIDENT	236
Capitolul al XXV-lea	
ÎNTÂMPLĂRI	243

Capitolul al XXVI-lea	
VISUL UNEI NOPTI DE VARĂ	260
Capitolul al XXVII-lea	
LA „MALEEE”!	271
Capitolul al XXVIII-lea	
ȘI TOTUȘI, IUBIREA...	278
Capitolul al XXIX-lea	
SPERANȚE, SPERANȚE...	298
Capitolul al XXX-lea	
PRAF ȘI PULBERE	307
Capitolul al XXXI-lea	
SCENARIUL PERFECT	318
Capitolul al XXXII-lea	
COPII, COPII...	323
Capitolul al XXXIII-lea	
ADEVĂRURI CARE DOR	328
Capitolul al XXXIV-lea	
PUNCT ȘI... DE LA CAPĂT	335

PREFAȚĂ

Romanul *Pășind prin spinii trandafirilor*, cea de-a patra carte a Manuelei Sanda Băcăoanu, este un roman al mărturisirii, iar mărturisirea vine de dincolo de interesul lumesc, adică din înțelepciune. Sofia, eroina principală, putem fi oricare dintre noi și aici nu mă refer la întâmplări și trăiri, ci la concluzii, căci fiecare viață de om le are. Cu toții înțelegem târziu că singurele greșeli sunt de fapt cele pe care nu le-am făcut, poate din lipsă de curaj, mai precis nu am fost personajul principal al vieții noastre. Și atunci intervine mărturisirea care ne salvează prin ea însăși, căpătând putere de exemplu.

Singura certitudine cu rang de valoare a tuturor personajelor este aceea a dragostei față de ființele pe care le-au adus pe lume.

Povestea Sofiei se identifică cu o perioadă istorică, aceea a studenților și mai apoi a intelectualilor navetiști din anii șaizeci, o lume de care mulți dintre noi ne aducem aminte cu drag și care merită cunoscută de către cei mai tineri, e lumea celor care le-au dat viață sau mai degrabă, a bunicilor. Sofia este eroina unei perioade încă tributară „rândului lumii”. Sacrificată mai întâi de părinți de frica a ceea ce va spune lumea, ajunge ea însăși să se sacrifice, de dragul copiilor. Paradoxul este acela că și de dragul ei s-au sacrificat alții, pe de-o parte soțul, care deși alcoolic și infidel, i-a iertat în tăcere și sublim păcatul la care el singur a împins-o, pe de altă parte bărbatul iubit, care a ales moralitatea aparentă, tot de dragul copilului. Vine însă momentul

**Personajele acestui roman sunt fictive,
orice asemănare cu persoane sau întâmplări reale
fiind pur întâmplătoare.**

clipei de față, clipa care o salvează prin împletirea aflării adevărului, cu viitorul la care nu mai spera.

De altfel, întreaga scriere a cărții este o împletire a prezentului cu trecutul, o procedură aleasă meșteșugit, salvând cartea de la banalitatea narațiunii de tip șnur și dând în același timp o mai mare veridicitate personajelor.

Cartea este fără îndoială un roman feminin, în care trăirile sunt prezentate dureros de fidel, atât prin introspecție, cât și prin redarea acceptării plânsului interior, crucea grea a condiției femeii din acele timpuri. Este o carte a supraviețuirii în moralitate, prin înăbușirea dorințelor exprimate doar pe fugă, dar cu consecințe apăsătoare.

Scrisul este cursiv, replicile sunt bine plasate în raport cu condiția socială a personajelor, iar toposurile sunt solicitate moderat, atât cât este nevoie să îmbrace stările personajelor, fără ca acestea să se piardă în ele.

Crezusem că genul acesta de subiect a apus, însă curajul Manuelei Sanda Băcăuanu de a-l readuce la rampă a făcut să avem a ne delecta cu o carte bună, care dă de gândit și sporește stima de sine prin empatia cu personajul.

Nu știu dacă scopul cărții a fost pledoaria pentru armonia dintre minte și inimă, dar în mod fericit la asta s-a ajuns, cititorul având destule motive să trimită un gând bun pentru autoare, fiindcă ea merită să trăiască sentimentul de împlinire în urma scrierii romanului, un sentiment care, sunt convinsă, va fi amplificat odată cu fiecare carte care va mai urma.

Silvia Grigore

CAPITOLUL I

Sfârșit sau început?

— Ce faci, mamă, iar îți scrii memoriile? Tata a dispărut.

— Cum se poate, cum a dispărut? Nu plecase la doctor?

Sofia sare ca arsă de pe scaun, în primul moment nu știe încotro s-o apuce, dar, ca de fiecare dată, toți așteaptă ca ea să fie cheia rezolvării tuturor crizelor apărute în familie, așa că încearcă să-și păstreze cumpătul, să gândească la fel cum ar fi făcut soțul ei, ca să-și dea seama unde ar fi putut să dispară. Plecase în urmă cu trei ore de acasă, mergea la un control de rutină. Boala lui evoluase rapid în ultimele luni, dar întotdeauna doctorii îi mai dau speranțe, nimeni nu-ți spune să mergi acasă și să te pregătești pentru propria înmormântare. Atâta timp cât din mâna ta mai curg plicuri (chiar dacă mai subțirele) spre buzunarul lor, îți întrețin starea de speranță până în ultimul moment, nu-ți spune nimeni că e cazul să-ți închei socotelile cu lumea, cu viața aceasta pentru care nu mai poți face nimic ca s-o schimbi, e prea târziu, singura speranță (dacă crezi în asta) rămânând aceea că te vei mai întoarce încă o dată aici (nu se știe când) și că vei face totul altfel, mai bine, punându-i pe ceilalți pe primul plan, nu doar pe tine.

Își amintește cum, cu puțin timp în urmă, în timp ce-l aștepta pe holul spitalului ca să iasă de la medic, a întâlnit

o veche prietenă, cu care pierduse legătura de mulți ani. Soțul ei era internat tot acolo, cu tumori ce migraseră în tot corpul, dar femeia povestea cu speranță că mâine va fi examinat la un ecograf foarte special, așteptase o lună ca să ajungă la acel aparat. „Bine, dar ecografii nu vindecă, poate doar să-ți arate ce deja știai demult!” se gândea Sofia, dar n-a spus-o cu voce tare, îi era milă de femeia numai piele și os din fața ei, care încerca să se amăgească până în ultima clipă. Poate acea ecografie i-ar fi fost folositoare unui alt bolnav, cu șanse de vindecare, dar cum lista de așteptare este foarte lungă, el devine doar un instrument care dă verdicte definitive. Peste două săptămâni, soțul prietenei se stinge într-un așezământ de îngrijiri paliative, pentru bolnavii în fază terminală... Ce ciudat este psihicul uman, ne agățăm de cea mai mică speranță, atunci când singura noastră preocupare ar trebui să fie aceea de a ne bucura de ultimele răsărituri sau apusuri, de ultimele zâmbete și îmbrățișări pe care le primim în această viață, de ultimele cuvinte spuse celor dragi...

Sofia stă în fața dulapului ticsit de haine, fără a fi în stare să aleagă ceva cu care să se îmbrace, pentru a pleca în căutarea lui David...

Nu se știe cum, mintea îi zboară în copilărie, e ca un refugiu pe care îl caută din ce în ce mai des în ultima vreme, acolo unde totul e bine, e cald, frumos...sau așa pare acum, după atâta amar de ani.

*
*   *
*

Se vede pe ea, cam pe la trei patru-ani, aievea, ca-ntr-o oglindă, cum fugărește pușorii de găină abia ieșiți din ou prin curtea în care iarba are abia câțiva centimetri, iar ci-reșul plantat de bunicul Teofil o ninge cu petale albe, care-i

ating fața asemeni unor îngeri și-i umplu pieptul mic de mirosul lor îmbătător. Cloșca, supărată de incursiunea unui posibil inamic în curtea păsărilor, se burzuluiește, cloncănind și umflându-și penele; rezultatul este mulțumitor, mica Sofia se îndepărtează cât de repede o lasă piciorușele bondoace, apoi se repede asupra pisicii care se uită pofticioasă la pușorii pufoși, trăgând-o de coadă și readucând-o la realitate:

— Nu-i voie să papi puii! Uite ce mici și flumoși sunt!

Soarele primăvăratic o încălzește cu razele lui blânde, atmosfera e plină de bucurie și siguranță, iar mama o privește cu drag, de la colțul casei.

Sofia fuge în brațele ei, acolo unde întotdeauna găsește iubire și înțelegere, chiar și în momentele ei mai puțin bune, atunci când aceasta tocmai a dojenit-o, pentru micile ei isprăvi.

*
*   *
*

Parcă atmosfera copilăriei a pătruns cumva și în camera cu draperiile trase peste geamurile triste, ale căror perdele, nu se știe de ce, are dintr-o dată impresia că sunt asemenea unor văluri mortuare; Sofia zâmbeste cu inima gândului fugar care a transportat-o în copilărie, apoi, brusc, revine la prezentul care deocamdată i se pare ireal. Deschide din greșeală dulapul cu haine de iarnă, de unde o privesc arogant vreo cinci elegante haine de blană, pe care nu le-a mai purtat în ultimii ani, de fapt, pe care nu le-a mai putut nici vedea din momentul în care și-a dat seama că nu va fi niciodată în stare să ia o decizie majoră, că viața ei va decurge palid și monoton, alături de bărbatul care nu-i mai trezea niciun sentiment pozitiv, în afară de milă și compasiune. Alegând o bluză și o fustă la întâmplare se îmbracă în

grabă, ar vrea să dea timpul înapoi, să fie din nou o fetiță, i se pare însă că viața ei s-a blocat undeva, pe o vale cețoasă; din când în când, prin pâcla care se limpezește, în fața ei apar imagini extrem de clare, amintiri ce fuseseră păstrate într-un colțișor al sufletului, iar acum ies la suprafață parcă pentru a o ajuta să treacă prin clipele grele care intuiește că o așteaptă într-un viitor apropiat.

Părăsește în grabă apartamentul, coborând cele trei etaje aproape în fugă, apoi face semn unui taxi, care se nimereste să treacă tocmai atunci pe stradă. Mașina oprește lin în fața ei, aidoma unei nave extraterestre, cu motoare silențioase.

— La oncologie, vă rog... Numai pronunțarea cuvântului te face să ți se încrețească pielea pe spate... așa că Sofia se lasă, din nou, în voia gândurilor...

*
* *

E o zi de vară, ar trebui să doarmă somnul de după-masă, dar Moș Ene nu vrea deloc să se lipească de genele ei, așa că, nici una nici două, hotărăște să părăsească locul „suplicelui”, camera răcoroasă mirosind a plante aromate adunate de mama și puse pe dulap, la uscat pentru la iarnă, trage ușa încetișor după ea, apoi o ia cătinel spre poarta care, nu se știe prin ce întâmplare, e deschisă. De obicei, de câte ori verifică poarta, aceasta este încuiată, Mama și Tata au grijă ca ea să nu poată evada de acasă, așa cum a mai făcut-o de câteva ori.

După poartă, e Strada. Oare de câte ori i-a spus Mama că nu are voie singură pe stradă, că sunt o mulțime de pericole care o pândesc acolo? Dar, care ar putea fi pericolele? Uite, pe partea cealaltă, o bătrânică ce duce un coș greu se întoarce de la piață, iar aici... ah! Un gânsac cât o casă vine

spre ea amenințător, dând din aripi și gâgâind, urmat de un întreg stol de găște, care, fără veste, se ridică de la pământ și încep să zboare. Sofia e vrăjită de așa o întâmplare, n-a mai văzut niciodată găște domestice zburând, i se pare că a aterizat într-unul din basmele pe care i le spune bunica Aurelia, atunci când merge în vizită la ea, împreună cu Mama. Stă cu gura căscată, fără să-și dea seama de pericolul care o paște, noroc cu doamna în vârstă de pe partea cealaltă a străzii, care a început să strige și să-și agite brațele în aer.

Tocmai în momentul în care Sofia cădea la pământ, iar aripile zburătoarelor se învălătuceau deasupra ei, două mâini puternice o prind, salvând-o de furia nemaivăzută a găștelor și strângând-o puternic la pieptul în care o inimă mare se zbate de parcă ar vrea să iasă din închisoarea devenită instantaneu, prea mică. Abia acum își aude Sofia inima ticăind, alături de a bărbatului care a scos-o din necaz:

— Tata, iar n-am fost cumintel? Tonul este pe jumătate afirmativ, pe jumătate întrebător, fetița nu știe cam cât este de gravă ultima ei boroboață...

*
* *

— Aici ați dorit? Întrebă șoferul contrariat, deoarece femeia nu dă semne că ar dori să coboare din mașină.

— Da, da, vă rog să mă scuzați, mă năpădiseră amintirile...

— Nu-i nimic, mai zice șoferul, în timp ce încasează contravaloarea cursei, știe el că oamenii care vin la acest spital sunt ori pacienți, ori rude ale acestora, nefiind unii mai fericiți decât ceilalți.

Urcă scările în fugă, dar după primul etaj trebuie să se odihnească, inima îi bate de să-i spargă pieptul, iar urechile

îi vâjâie, că aproape nu mai aude nimic din zgomotele înconjurătoare. O bancă albă, contrastând puternic cu pereții de un verde prea puternic, care parcă vor cu tot dinadinsul să te înveselească, efectul fiind exact cel contrar, i se pare ideea salvatoare; acum, se poate odihni câteva clipe.

*
*   *

E tot vară, parcă a aceluiși an, Sofia vine din curte murdară pe față cu magiun, îmbrăcată cu rochița roșie, cu buline albe, pe care a primit-o de curând de la bunica.

Tata trebăluiește prin bucătărie, mama nu e casă, dar i s-a spus că va veni curând...

— Uite, Sofia, ți-am făcut cartofi prăjiți, așa cum îți plac ție.

— Nu vleau caltofi, nu mi-e foame!

— Dar trebuie să mănânci, numai așa o să crești mare.

— Dal eu nu vleau să clesc male!

— Ce prostie-i asta? Toți copiii vor să crească mari.

— Nu, eu vleau să lămân mică, să stau meleu cu tine și cu Mama.

— Ei, asta nu se poate, o să fii mare, o să ai și tu copiii tăi...

Sofia începe să plângă, fuge afară și se ascunde în zmeurișul de lângă gard.

Tatăl ei o ia în brațe, o alină și o aduce din nou în bucătărie, unde farfuria plină cu cartofi prăjiți o așteaptă pe masă.

— Tata, cum se moale?

Întrebarea cade ca un trăsnet din senin asupra bărbatului în floarea vârstei. Cum îi poți răspunde unui copil de nici patru ani la o atât de gravă întrebare? Își revine însă repede, hotărând că cea mai bună apărare este atacul:

— Dar unde ai auzit tu, asta?

— Păi, bunica lui Andrei, îi spunea că ea n-o să mai stea plea mult cu el, că întl-o zi, o să moală. Tata, eu nu vleau ca tu și Mama să mulțiți, iar eu să fiu male... Se poate, Tata?

*
*   *

— „Da, oare cum se moare?” se pomenește Sofia gândind cu voce tare, uitând că a mai fost martora plecării unor apropiați din această lume, dar se pare că de fiecare dată este altfel, uităm cum a fost, din nou ne surprinde și ne dă fiori...

— Dacă stai aici mai mult de o oră, precis o să vezi măcar pe unul cum moare, îi răspunde o bolnavă îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz, prea largă, ce cară după ea stativul cu perfuzia, în timp ce se îndreaptă spre camera asistentelor...

— Vă rog să mă iertați, n-am vrut să supăr pe nimeni. Bolnava se îndepărtează fără a-i mai răspunde, cu pași mici și târșâiți. Capul acoperit de un batic care ascunde o țeastă fără păr, dovada efectelor devastatoare ale chimioterapiei și radioterapiei o face să creadă că pacienta se va număra probabil printre următoarele victime ale bolii nemiloase care se „tratează” în acest spital pe ale cărui porți intră multă lume, dar nu toți cei care au intrat îl mai părăsesc pe picioarele lor. Sofia o privește cu compătimire, dar femeia e prea departe ca să mai adauge ceva, așa că revine, din nou, la gândurile ei.

*
*   *

Câinele! Mare, blănos, înspăimântător. Nu se știe cum, de-a lungul copilăriei, a reușit să intre în atâtea belele, încât părinților le era greu să creadă că va deveni vreodată un